

Sygn. akt V CSK 166/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)

z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu dwóch zagadnień prawnych i jej oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

W sprawie nie zachodzi żadne z przedstawionych przez skarżącego zagadnień prawnych. Pierwsze z nich, jak przyznaje sam skarżący ma jedynie charakter hipotetyczny i pozostaje poza poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Sam skarżący zaznacza bowiem, że w sprawie, w której wniesiono skargę wysokość wynagrodzenia należna powodowi mieściła się w sumie wynagrodzenia wykonawcy, a jedynie zaznacza, że w praktyce zdarzają się sytuacje odmienne co ma decydować o istotności zagadnienia prawnego w tej sprawie. Konieczne jest jednak przypomnienie, że istotność zagadnienia prawnego jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinna być oceniana zarówno z punktu widzenia okoliczności danej sprawy jak i systemu prawnego. Sąd Najwyższy nie może bowiem rozstrzygać na gruncie konkretnej sprawy zagadnień teoretycznych i hipotetycznych.

W sprawie nie zachodzi także drugie z podniesionych zagadnień dotyczące możliwości ponoszenia przez inwestora odpowiedzialności wobec podwykonawcy w sytuacji nieważności umowy podwykonawczej na podstawie art. 410 § 1 i 2 k.c. Zagadnienie to, choć interesujące z teoretycznego punktu widzenia, nie znajduje w ogóle odniesienia do okoliczności sprawy, gdyż skarżący nie zarzucił w ramach podstaw kasacyjnych uchybienia wskazanym przepisom. Uniemożliwia to Sądowi Najwyższemu odniesienie się do tej kwestii przy okazji rozpoznawania skargi kasacyjnej, a tym samym rozstrzygnięcie powołanego zagadnienia.

Nie można dopatrzeć się także w treści skargi zarzutów mogących uzasadnić jej oczywistą zasadność.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).